

Finals d'estiu

Cesc Múrria

El pitjor és quan s'acaba l'estiu. No ho dic només perquè després ve el fred i la mort, sinó perquè amb la sequera la meva petita bassa cada cop és menys profunda. I tot perquè em vaig fer adult al juliol, i soc dels més joves. En canvi, els afortunats que van emergir a la primavera amb tot un estiu per buscar una bassa gran, ja han trobat moltes parelles per copular i fer moltes postes. Tot plegat, una merda!

Les libèl·lules som fredoliques, per això a primera hora no en vola cap. Com que soc tafaner, aprofito aquesta estona per explorar amunt i avall la riera. Estic preocupat perquè cada dia les basses tenen menys aigua, i no vull ni pensar què passarà si la meva s'asseca. Amb la caloreta de mig matí comença una activitat frenètica, l'autèntica lluita per la vida, però jo no tinc gaire experiència per donar guerra. Altres emperadors blaus, més vells, em fan fora de les seves basses plenes d'aigua, i he de tornar a defensar la meva perquè d'altres no l'ocupin.

Sense pluja, veig com les femelles no volen copular en basses petites perquè tenen por que la posta que hem de posar dins les fulles que suren a l'aigua no pugui sobreviure. Les intento convèncer que només cal aigua pocs dies després de la posta perquè les larves fan una diapausa a la tardor i es refugien en llocs humits sota les pedres. De moment no les he persuadit i s'aparellen en basses més profundes.

Quina ràbia no poder ser més vell i ocupar una bassa millor! Ara, qui més ràbia em fa són els alaestosos menuts i els espiadimonis blaus que copulen constantment i fan les postes sobre fulles fora de la bassa on els ous esperaran la pluja per desenvolupar-se. Quina barra!

Al vespre m'amago entre joncs per no ser el sopar de cap abellerol. Demà, segur que atrapo una femella despistada i, pam!, a copular, que ja en tinc ganes

(Enllaç a l'*audiobook*)